

Griffienummer :
Repertoriumnummer : 2023
Vonnisdatum : 04.10.2005

PRO JUSTITIA

De Correctionele Rechtbank van het arrondissement Hasselt,
13de kamer, spreekt het volgende vonnis uit:

INZAKE HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. , informaticus, geboren
, wonende te
Belg.

2. , huisvrouw, geboren
, wonende te
Belg.

Verdacht van:

te

Op het onroerend goed, gelegen te , kadastraal gekend als

Eigendom van , informaticus, geboren
, wonende te , Belg en

Het verwijderen aan de voorzijde van de ijzeren poort en aan de achterzijde de draadafsluiting met toegangspoortje.

en over te gaan tot de veroordeling tot een dwangsom van 125 € per dag bij niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn

feiten thans ook nog strafbaar ingevolge de artikelen 99 en 146 van het Decreet van 18.05.1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening

Overgeschreven op het hypotheekkantoor te op 02/08/2005,
nr. en ambtshalve ingeschreven.
Ontvangen : 94,45 euro. De Bewaarder (get.)

*** *** ***

Gelet op de stukken van het rechtsgeding.

Gehoord in openbare zitting:

- het Openbaar Ministerie in zijn vordering;
- Mr. advocaat te
vertegenwoordigt beklaagden, die ter zitting niet verschenen.

*** *** ***

1.

De feitelijk strafbare gedraging in hoofde van beklaagden bestaat erin dat zij zonder een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een aantal constructies in stand hebben gehouden.

De instandhouding van deze werken vormt een voortgezet misdrijf, zodat de verjaring van de strafvordering voor het geheel der feiten begint te lopen vanaf het laatst strafbare feit, te weten 18 januari 2005.

2.

Beklaagden zijn de mede-eigenaar van een onroerend goed gelegen te
en , kadastraal gekend onder

Deze percelen liggen binnen de grenzen van een natuurgebied (gewestplan ggk.
bij K.B. van 3 april 1979).

3.

Op 7 maart 2002 werd vastgesteld dat beklaagden een aantal wederrechtelijk opgerichte constructies in stand hielden, nl.

- een vijver: beklaagden verwierven bij notariële akte van 6 februari 1989 de eigendom van 'een perceel grond, met bijbehorende garage'.

Beklaagden houden ten onrechte voor dat zij nooit werken aan deze vijver hebben uitgevoerd: de aan het proces-verbaal gevoegde foto's bewijzen duidelijk dat deze vijver kunstmatig werd aangelegd.

- een berging in betonplaten afgedekt met eternieten golfplaten: beklaagden voeren aan dat deze garage was opgericht op het ogenblik dat zij de eigendom van het onroerend goed verwierven.

In natuurgebieden mogen slechts vissers- of jagershutten worden opgericht; een garage beantwoordt niet aan deze omschrijving.

Bovendien verwierven beklaagden de eigendom nadat het gewestplan van kracht werd, zodat zij dienden te weten dat de instandhouding van wederrechtelijk opgerichte constructies in een natuurgebied verboden is.

- afwateringskanalen: beklaagden houden voor dat de afwateringskanalen reeds bestonden op het ogenblik dat zij de eigendom aankochten: de vijver zou immers dienen als een doorgang- of buffervijver tussen enerzijds de aanpalende vijvers van en anderzijds de . de afwateringskanalen zouden het peil van de kweekvijvers voor vissen dienen te reguleren.

De aanleg van een afwateringsnet in een natuurgebied is in strijd met de reglementering terzake: deze werken dragen niet bij aan het behoud, de bescherming of het herstel van het natuurlijk milieu maar vormen integendeel een ernstige aantasting.

- de ijzeren poort en draadafsluiting met toegangspoort: de reglementering waarnaar beklaagden in conclusies verwijzen is niet van toepassing op de natuurgebieden, nu in natuurgebieden dergelijke werken niet zijn toegelaten.

Het staat vast dat de niet vergunde bouwwerken zonder de rechtens vereiste stedenbouwkundige vergunning worden instandgehouden in de geïncrimineerde periode.

Rekening houdend met de ernst en de aard van dit misdrijf enerzijds, met de inspanningen van beklaagden anderzijds (vrijwillig werden een aantal wederrechtelijke constructies verwijderd) én met hun relatief gunstig strafverleden, wordt de volgende bestraffing opgelegd.

Mede gelet op het blanco, dan wel relatief gunstig strafrechtelijk verleden en de omvang van de inbreuk, hun respectievelijk aandeel daarin en het herstel wordt aan beklaagden een geldboete deels met uitstel opgelegd.

4.

De herstellvordering werd ingesteld bij vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van 26 november 2004.

De vordering werd regelmatig (art. 149 DORO) en tijdig (art. 26 Voorafgaande Titel Sv.) ingesteld. De argumentatie van beklaagden op dit punt is niet gegrond.

De inbreuk van instandhouding is bewezen en maakt een onrechtmatige toestand uit.

De herstellvordering is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk. Aan de rechtbank komt geen opportuniteitsbeoordeling van het gevorderde herstel toe (in dezelfde zin: Arbitragehof nr.

1, 1 maart 2005, overweging B.18.2; Cass., 15 juni 2004, R.v.St. 2 april 2004,). De

herstellvordering moet niet negatief gemotiveerd zijn (Cass., 16 december 2003,

). De bouwwerken worden instandgehouden zonder de wettelijk vereiste voorafgaande stedenbouwkundige vergunning. Er zijn geen elementen die de herstellvordering zouden aantasten door machtsverschrijding of machtsafwending (in dezelfde zin: Cass., 3 maart 2004,). De hersteltermijn wordt hierna bepaald in functie van de omvang van het herstel.

*** *** ***

Gelet op de artikelen :

Wetboek straffvordering art. 185,190,194,197

Wetboek strafrecht art. 2,38,40,65

Wet van 29 maart 1962 art. 44, 64 en 69, gewijzigd bij de artikelen 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970, gewijzigd bij de artikelen 42, 66 en 72 van het Decreet van 22 oktober 1996 en thans strafbaar gesteld door de artikelen 99, 146, 147, 148, 149 en 204 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, zoals gewijzigd bij Decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 1 maart 2002 (B.S. 16 april 2002), 4 juni 2003 (B.S.22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004).

Wet 05.03.1952 art.1 en Wet 07.02.2003

Wet 01.08.1985 art. 29 gewijzigd door Wet 22.04.2003 art. 3 gewijzigd door
KB. 19.12.2003 art. 23
Wetten 30.10.1998 en 26.06.2000 en KB. 20.07.2000 (ivm. euro)
Verordeningen (EG) nr. 1103/97, Raad van 17 juni 1997 en
nr. 974/98, Raad van 3 mei 1998
Wet 15.06.1935 art. 2,14,31,32,33,34,35,36,37,41

*** *** ***

OM DEZE REDENEN :

De rechtbank statueringe **OP TEGENSPRAAK**;

Eerste beklaagde

Verklaart beklaagde : schuldig aan de feiten zoals omschreven in de
inleidende dagvaarding.

Stelt vast dat er eveneens feiten werden gepleegd na 01.03.2004.

Veroordeelt beklaagde : voor deze feiten tot een geldboete van 500
euro te vermeerderen met 45 opdecimen (x5,5) en alzo gebracht op **2.750 euro** of
een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het
bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden een bedrag
te betalen van 10 euro te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 55 euro.

En aangezien het niet bewezen is dat veroordeelde reeds een veroordeling heeft
ondergaan tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan
twaalf maanden en men mag hopen dat veroordeelde zich aan dergelijke misdrijven
niet meer zal schuldig maken, er toepassing mag gemaakt worden van art. 8§1 van de
wet van 29 juni 1964.

Zegt dat de tenuitvoerlegging van dit vonnis lastens deze veroordeelde wordt
uitgesteld, vanaf heden, gedurende **drie jaren** voor een deel van 350 euro te

verhogen met 45 opdecimen (x5,5) en alzo gebracht op **1.925 euro** of een vervangende gevangenisstraf van 65 dagen.

Verwijst beklaagde tevens tot de kosten van de publieke vordering, deze voorgeschoten door de openbare partij, begroot op de som van **61,37 euro**, doch niet inbegrepen de kosten van overschrijving ter hypotheken van huidig vonnis.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28/12/1950, gewijzigd bij art. 1 K.B. 23/12/1993 en gewijzigd bij art. 1 K.B. van 11/12/2001 de verplichting op tot betaling van een vergoeding van 25 euro.

Tweede beklaagde

Verklaart beklaagde schuldig aan de feiten zoals omschreven in de inleidende dagvaarding.

Stelt vast dat er eveneens feiten werden gepleegd na 01.03.2004.

Veroordeelt beklaagde voor deze feiten tot een geldboete van 500 euro te vermeerderen met 45 opdecimen (x5,5) en alzo gebracht op **2.750 euro** of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden een bedrag te betalen van 10 euro te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 55 euro.

En aangezien het niet bewezen is dat veroordeelde reeds een veroordeling heeft ondergaan tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en men mag hopen dat veroordeelde zich aan dergelijke misdrijven niet meer zal schuldig maken, er toepassing mag gemaakt worden van art. 8§1 van de wet van 29 juni 1964.

Zegt dat de tenuitvoerlegging van dit vonnis lastens deze veroordeelde wordt uitgesteld, vanaf heden, gedurende **drie jaren** voor een deel van 350 euro te verhogen met 45 opdecimen (x5,5) en alzo gebracht op **1.925 euro** of een vervangende gevangenisstraf van 65 dagen.

Verwijst beklaagde tevens tot de kosten van de publieke vordering, deze voorgeschoten door de openbare partij, begroot op de som van **61,37 euro**, doch niet inbegrepen de kosten van overschrijving ter hypotheken van huidig vonnis.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28/12/1950, gewijzigd bij art. 1 K.B. 23/12/1993 en gewijzigd bij art. 1 K.B. van 11/12/2001 de verplichting op tot betaling van een vergoeding van 25 euro.

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur het herstel van de plaats in de vorige toestand binnen een termijn van één jaar, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis Ger.W., door het verwijderen van de omheining, van de oeververstevingen, de afbraak –inclusief de vloerplaat– van de berging in betonplaten, het dichten van de afwateringskanalen en het verwijderen van het volledige buizensysteem en dit alles onder verbeurte van een dwangsom van € 125 per dag.

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, ingeval het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de beklaagden op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

Aldus gevonnist in openbare zitting van de **DERTIENDE KAMER**,
4 oktober 2005, alwaar zetelden:

„, Ondervoorzitter, enige rechter,
, Gerechtelijk Stagiair,
, Afgevaardigd Adjunct-griffier.